

Шакоцько К.В.,

курсант 3-го курсу ННІ № 1 Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: **Кришевич О.В.**, професор кафедри кримінального права
Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент

Відповідальність за зараження вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної хвороби

СНІД (синдром набутого імунодефіциту), що викликається особливим вірусом, досить швидко поширюється останніми роками у всьому світі і створює серйозні побоювання у світової спільноти, оскільки й досі не знайдені засоби лікування цієї хвороби. Захворювання на СНІД настає внаслідок зараження людини вірусом імунодефіциту людини (ВІЛ). СНІД є кінцевою стадією ВІЛ-інфекції. Зараження вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби (ст. 130 КК) є спеціальним видом тілесного ушкодження. Стаття 130 КК встановлює відповідальність за зараження саме ВІЛ-інфекцією, хоча нею охоплюється такий наслідок цього зараження як СНІД. Встановлено, що ВІЛ-інфекція передається тільки при попаданні вірусу з зараженою кров'ю в кров здорової людини (наприклад, при користуванні наркоманами одним і тим же шприцем) і при статевих контактах (в тому числі й гомосексуальних). Не менше безпечні випадки зараження іншими невиліковними інфекційними хворобами, що є небезпечними для життя людей (наприклад, важкі форми туберкульозу).

Викладене вище дозволяє зробити висновок, що безпосереднім об'єктом злочинного посягання, передбаченого ст. 130 КК, є суспільні відносини, що забезпечують стан душевного та соціального благополуччя людини стосовно її здоров'я. Зміст цих суспільних відносин полягає у створенні і підтриманні умов, за яких показники захворюваності перебувають на усталеному рівні для даної території, умови проживання сприятливі для населення, параметри факторів середовища життєдіяльності знаходяться в межах, визначених санітарними нормами, а фізичним особам як суб'єктам суспільного життя створюються належні умови для оптимальної працездатності та соціальної активності людини при максимальній біологічно можливій індивідуальній тривалості життя. Формуються зазначені суспільні відносини з метою гарантування як фізично здоровим особам, так і ВІЛ-інфікованим чи інфікованим невиліковною інфекційною хворобою, нормального співжиття.

Взагалі до інфекційних хвороб належать розлади здоров'я людей, які виникають внаслідок зараження живими збудниками (вірусами, бактеріями, гельмінтами, іншими патогенними паразитами), передаються від заражених осіб здоровим і мають властивість масового поширення. Законодавство про охорону здоров'я не вживає поняття невиліковної інфекційної хвороби. Однак виділяють особливо небезпечні інфекційні хвороби, тобто хвороби, які характеризуються важкими та (або) стійкими розладами здоров'я у значної кількості хворих, високим рівнем смертності, швидким поширенням цих хвороб серед населення. Крім СНІДу, це чума, холера, хвороба Марбург, гарячка Ебола, туберкульоз, кримська гарячка, хвороба Лайсатощо.

Особі, в якій, за даними медичного огляду, виявлено ВІЛ-інфекцію, повідомляється про це працівником закладу охорони здоров'я, в якому проведено огляд, з урахуванням вимог законодавства щодо конфіденційності зазначеної інформації. Одночасно ВІЛ-інфікованому повідомляється про необхідність дотримання певних профілактичних заходів, про гарантії дотримання прав і свобод ВІЛ-інфікованих, а також про кримінальну відповідальність за свідоме поставлення у небезпеку зараження та зараження інших осіб вірусом імунодефіциту людини.